

*„Ó Jóság, ó kimondhatatlan Szeretet!
Milyen jót tettél Te, a szeretetet, a Te szeretetedet árasztottad
reánk,
önmagadat, megosztottad velünk örökkévalóságodat,
meggyógyítottál minket minden betegségünkből,
meggyógyítottad sebeinket és fölemeltél minket,
megkerestél, amikor elvesztünk, és hazavittél minket.
Ó, milyen Jóság vagy Te, ó milyen hatalmas a Te szereteted,
Isten,
ó Áldott, ó mindörökké áldott Üdvözítőnk.”*

Évközi 23. vasárnap

Iz 35,4-7a
Jak 2,1-5
Mk 7,31-37

A süketeket hallókká teszi, a némákat pedig beszélőkké, és gazdaggá teszi a szegényeket.

Mert a szegényeket választotta ki Isten, és eljött a betegekhez.

Megállt, amikor kiáltott hozzá a vak koldus az útszélien, és megtisztította a leprást.

Isten minket választott ki, mi vagyunk a szegények. Szegények vagyunk Isten szemében.

Istenhez mérten ó milyen szegény az ember! Ó mennyire semmi sem.

Ki állhatna Isten elé dicsekedve: Íme, ezt tettem, fizess meg érte!

Szegényen megyünk az Isten elébe, úgy mint koldus, és vakon, nincs szemünk, hogy lássuk az Ő arcát.

Ajkunk nem tudja megszólítani Őt. Nem tudjuk, hogyan imádkozzunk Hozzá. És nem érti meg a fülünk az Ő titokzatos szavát.

Isten mégis szeretett bennünket, bennünket, az Ő szemében szegényeket.

Bennünket akkor szeretett, amikor bűneinkben lévén ellenségei voltunk.

Úgy szeretett, hogy odaadta érettünk Egyszülött Fiát.

Úgy szeretett, hogy odalépett hozzánk, és megérinti fülünket, megnyitja ajkunkat és szánk Atyának szólítja Istent.

És a szívünk kitárul, Ő nyitja meg szívünk ajtaját, hogy belépjen az életünkbe, hogy velünk legyen.

A mi életünk orvosa Ő, meggyógyít bennünket, és kiontott drága vérével tisztára mossa lelkünket,

felöltöztet, és egészen hibátlanná, szentté és tökéletessé tesz minket.

Ő teszi ezt, az Ő kegyelme velünk,

az Ő szemében szegénnyel, vakkal és némával, az Ő szemében sükettel és tehetetlen emberrel.

Igen, az Ő szemében a bűnben lévő ellenséggel, velünk teszi, a szeretet teszi meg, önmaga szeretetét, önmagáért.

Mert úgy szeretett bennünket, igen így, hogy kiválasztott minket, nem érdemeink okán, nem azért, mert méltók vagyunk Hozzá.

Önmagáért tette, a méltatlanokkal, a szegénnyel, a vakkal, a bűnben lévő emberrel tette meg Isten.

És ha látjuk ezt, nemde mi is fölkiáltunk, nemde mi is egész szívvel és teljes ajakkal hirdetjük:

Csupa jót tett, ó mennyire jó az Isten, ó hogyan szeretett!

Nemde magasztaljuk Őt ezért a szeretetért, ezért a jóságért.

Önmagáért szeretett bennünket, bennünket, a méltatlant.

Önmagáért szeretett bennünket, és szeretetével gazdaggá tett.
Szeretetével öltöztetett fel, és az Ő szeretete nyitotta meg szemünket,
hogy lássuk a Szeretetet, hogy megismerjük Istent, a Jóságot.
Az Ő szeretete nyitotta meg ajkunkat, hogy dicsőítsük Őt,
hogy magasztaljuk érte, hogy áldjuk, hogy kiáltsuk: csupa jót tett,
hogy kiáltsuk mindörökké, hogy valóban mindörökké,
egy szívvel és egy ajakkal ott állván az Ő trónja előtt mindörökké hálát
mondjunk neki:

Ó Jóság, ó kimondhatatlan Szeretet!

*Milyen jót tettél Te, a szeretetet, a Te szeretetedet árasztottad reánk,
önmagadat, megosztottad velünk örökkévalóságodat,
meggyógyítottál minket minden betegségünkből, meggyógyítottad sebeinket és
fölemeltél minket,
megkerestél, amikor elvesztünk, és hazavittél minket.*

*Ó, milyen Jóság vagy Te, ó milyen hatalmas a Te szereteted, Isten,
ó Áldott, ó mindörökké áldott Üdvözítőnk.*

Ámen.

2021. szeptember 5.

Takács Gyula plébános atya